

Thôi rồi...

Public

"Thôi rồi còn chi đâu em ơi. Có còn lại chẳng dư âm thôi, trong cơn thương đau men đắng môi..."
Trong khi cả thế giới mục kích Trung-cộng biểu diễn hư chiêu bằng vôi rồng súng nước ngoài biển Nam Hải, song song đó là màn tập trận phối hợp với Hải-quân Nga ở biển Đông Hải, đưa đến tình huống Hải-quân HK dàn trận đối đầu trên biển, và chính TT Ob phải thân chinh vận động chính trị con thoi, ủy lạo anh em binh sĩ tiền đồn trên bờ, quần hùng nín thở, theo dõi màn xiếc trên sân khấu chính trường, mịt mù sương khói.

Sau khi quyết định của TT Putin lượm không bỏ túi mảnh đất Cremia, tiếp theo là sự trừng phạt/cô lập kinh tế, cực chẳng đã người Nga đành phải dựa lưng chung sống hòa bình với ông bạn Hán láng giềng, thì không lý do gì chính phủ Trung-cộng khoan tay ngồi nhìn trời hiu quạnh, bỏ lỡ thời cơ mà không tấp miếng mỡ béo bờ nào đó. Hoàng Sa, Trường Sa, Điếu Ngư, bãi đá ngầm Phi?

Không. Trung-cộng chưa làm nổi dù rất muốn trong lúc này, tiềm năng quân sự đánh đắm hải chiến xa bờ chưa đủ mạnh, mục đích chính không ngoài lên gân guồng máy chiến tranh.

Đùng phát, hôm 22 tháng 5, khi con mắt quần hùng đang đổ dồn thủ dâm vào "chiến sự" ngoài khơi biển Nam Hải, quân đội Thailand làm cú đảo chánh ngoạn mục, giải tán chính phủ bà Yingluck sau 6 tháng thân nhiệt quốc gia này hừng hực triển miên trong sơn sốt chính trị. Và có lẽ ở vào giờ phút chót, giây phút sinh tử nhất khi đường banh ngoài biên tạt nhanh, rót vào ngay trước khung thành trống tang hoác, quân đội hoàng gia Thái cứu nguy một bàn thua trông thấy. Nhìn trên bản đồ địa lý nước Thái, dẻo đất kéo dài phương Nam, ráp biên thù với Mã-lai là 3 tỉnh Yala, Narathiwat và Pattani đa số người Thái đạo Hồi, nói tiếng Mã, và là cái nôi của bao cuộc bạo động, phiến loạn, đòi chia cắt đất nước này thành khu tự trị biệt lập. Trung-cộng đứng ở ngoài giạt dây cả hai phía, tiếp trợ võ khí cho phiến quân Hồi phía Nam, song song đó yểm trợ tài chánh guồng máy kinh tế của bà Thủ tướng Yingluck. Đổi lại, chính phủ Thái "toan tính" dành để đãi cho tổ hợp 3 tập đoàn Sany Heavy Industry Co., Ltd., Xuzhou Construction Machinery Group Co., Ltd., và Guangxi Liugong Machinery Co., Ltd. bắt đầu khảo sát, chuẩn bị, tiến hành thi công kinh đào Kra, cắt ngang lãnh thổ Thailand, nối liền Ấn-độ-dương (vịnh Bengal) và Thái-bình-dương (vịnh Thailand), hóa giải nút chặn cổ chai hải lộ huyết mạch Malacca đang bị khống chế bởi Hải-quân HK.

Thái là quốc gia có tiềm lực khá mạnh về kinh tế trong khu vực, mặc dù không chung lằn ranh giới với láng giềng người Hán, nhưng chính nước Thái lại bị bao vây bởi 3 quốc gia bạn vàng với người Hán (Miến, Lào, Cambodia), nhất cử nhất động của họ sẽ hoặc hóa giải thế bị nằm giữa gọng kìm, hoặc nó siết chặt không lối thoát. Vì khủng hoảng kinh tế, và đặc biệt tham những triển miên khói lửa, cho dù hàng phòng vệ quân đội giữ khung thành thật chắc, vấn đề rơi vào quỹ đạo ảnh hưởng của Trung-cộng chỉ là vấn đề thời gian.

Từ 1988, Trung-cộng đã cài cắm sinh tử phù vào nền kinh tế Miến. Khi bị cả thế giới cô lập, chính Trung-cộng đứng sau lưng yểm trợ vũ khí và tài chánh kéo dài tuổi thọ của tập đoàn quân phiệt Yangon. Đổi lại, Miến dành để dành cho Trung-cộng thiết lập đường xe lửa từ thủ đô Côn-minh của tỉnh Vân-nam, kéo dài xuống đến thành phố Dawei của Miến. Cảng nước sâu Dawei giữ một vị trí vô cùng quan trọng, ngoài khơi là tiềm năng khí đốt, từ đây, khí đốt hóa lỏng, dầu thô chuyển vận đến từ Trung-đông, được vận chuyển qua hệ thống ống ngầm dẫn khí/dầu dưới lòng đất dài 2800km, về cung ứng cho nền kinh tế Trung-hoa tận Quảng-đông, Quảng-tây. Nó được hiểu như một "căn cứ Hải-quân/tiếp-liệu" chiến lược cho guồng máy quân sự của Trung-cộng vươn dài ảnh hưởng qua biển Ấn-độ, là thế đối đầu đáng nể cho cả hai Ấn-độ lẫn Hoa Kỳ.

Bước đầu tiên phát triển cảng nước sâu và hạ tầng ở Miến, bước tiếp theo thiết lập kinh đào Kra, thành lập ngõ tắt ra biển Ấn-độ (tiết kiệm nhiên liệu cho hải trình khoảng 1000km). Biển Dawei của Miến thành cảng Bangkok phồn thịnh cho vùng vịnh Bengal, đặt căn cứ Hải-quân HK ở Singapore và sự phồn thịnh của đảo quốc sư tử Singapore vào tình trạng hồng giò, gây sức ép cả quân sự lẫn kinh tế. Chuyện này không phải chỉ người Hán nghĩ đến, người Thái đã toan tính từ thế kỷ thứ 17 kinh đào Kra, nhưng vì khó khăn vốn liếng cộng sự toa rập của thực dân Anh không muốn thương cảng Singapore ở phía Nam của họ bị cạnh tranh, nên bản vẽ vẫn nằm yên trên kệ vài trăm năm nay.

Thế cờ con kinh đào Kra diễn tiến như thế nào trong những ngày tới? Ai, HK, Thái, Singapore, hoặc Ấn, qua trung gian quân đội Hoàng gia Thái đã tạm hóa giải nước cờ thua trông thấy, và kéo dài xập xình đến bao giờ trước khi bị chiếu tướng? Một điều chắc chắn, khi quyền lợi kinh tế ở đâu, sức mạnh quân sự theo sau đến đó. Trung-cộng không thôn tính đất đai lãnh thổ bằng tàu đồng súng ống như thời thực dân trăm năm, vài trăm năm trước. Chính sách của Mao năm xưa dùng nông thôn bao vây thành thị khi tranh giành đại-lục với quân đội của Thống chế Tưởng giới Thạch, thời đại ngày nay được đổi qua dùng quyền lợi và áp lực kinh tế để khống chế chủ quyền lãnh thổ.

Giải độc

Public

Tổng thống Ob hôm nay có mặt tại Ba-lan trong chuyến đi giải độc 4 ngày ở "mặt trận" Châu-âu, và đồng thời đến Pháp tham dự kỷ niệm 70 năm ngày quân đội đồng minh đổ bộ lên bờ biển Normandy, chấm dứt chiến tranh Thế giới thứ II. Song song đó, TT Putin của Nga cũng sẽ có mặt ở Pháp tham dự buổi lễ kỷ niệm 70 năm ngày đổ bộ, và theo thông báo từ điện Kremlin, ông sẽ có các buổi họp mặt riêng với Chancellor Đức bà Merkel, TT Pháp Hollande và Thủ tướng Anh Cameron, không đá động gì đến sự có mặt của TT HK Ob. Chuyện gì, tại sao?

Chuyến đi Châu-âu 4 ngày của ông Ob trên danh nghĩa tham dự 70 năm kỷ niệm ngày lực lượng đồng minh đổ bộ D-day, nhưng nó liên quan đến đất nước Ba-lan, con cờ domino nằm sát cạnh Ukraine, và được móc nối bởi Thủ tướng Ngoại giao Kikorski, và bà xã của ông bà Anne Applebaum là ký giả người Mỹ. Không như chuyến ủy lạo tiền đồn 4 quốc gia Nhật, Nam Hàn, Phi, Mã mới đây; chuyến ủy lạo Đông-âu lần này, ông Ob móc hầu bao chi 1 tỷ usd trong nỗ lực yểm trợ và huấn luyện quân sự cho các quốc gia có chung biên giới với Nga. Điều Ba-lan cần là hệ thống hỏa tiễn "lá chắn phi đạn" và căn cứ quân sự với sự có mặt của binh sĩ HK đồn trú do cựu TT Bush chủ xướng, nhưng bị chính ông Ob bác bỏ vì lý do thiếu hụt ngân sách, đó là lối nói lịch sự ngoại giao, sự thật là binh bài lủng, đi sai nước cờ đối đầu với Nga, và giờ vò đầu gãi tai, chi 1 tỷ đô trước tiên là để khóa lấp mặt nạ siêu cường bị lộ giữa sân khấu chính trường, sau đó nhằm ủy lạo, lên dây thiều tinh thần anh em binh sĩ tiền đồn.

Mặc dầu đi sai nước cờ, viện binh đến chậm để mất bán đảo Crimea, mất mặt thế đứng trên trường quốc tế và làm đồng minh Nhật lẫn lúng túng, nhưng chính phủ Ob vẫn cố gỡ gạc và với đồng minh Đông-Âu 1 tỷ dollar hương hoa trời chiều vẫn hơn chính trị đái bôi, nói mà không làm. Câu hỏi kế tiếp là tại sao 1 tỷ đô cho "mặt trận" Đông-Âu và biển Đông/Nam Hải thì không 1 cắc? Nó là vậy cánh, phe nhóm và ngoại giao. Những lúc dầu sôi lửa bỏng, áp lực chiến sự gia tăng dồn dập hằng ngày, thằng khôn cũng chết, dại cũng chết, chỉ thằng biết là tiếp tục xập xình. Đứng nhìn từ khía cạnh quân sự, ê-kíp chính phủ Ob mới đây ngộ ra một chân lý không hề thay đổi gần 100 năm nay, Nga mới thực sự là đối thủ có thực lực, và nặng ký với Hoa Kỳ. Chuyện ồn ào trên biển Đông/Nam Trung-hoa nó chỉ nằm trong giới hạn ồn ào, nhưng với ông bạn Putin, ông này không to mồm nhăng cuội, không gây ồn ào, dưới trướng ông là guồng máy quân sự khổng lồ, ra tay là ông đập thẳng, và phong tỏa trừng phạt kinh tế chỉ làm ông mạnh hơn, tiếng tăm nổi như cồn.

Và "mặt trận" biển Đông/Nam Trung-hoa? Vẫn rối như canh hẹ. Thực sự chính phủ Ob hoàn toàn không có sách lược gì, nếu có, nó là "đừng làm điều gì đó ngu xuẩn", hoặc rõ hơn là không làm gì cả. Chiêu sách của Trung-cộng là lần từng bước, làm giữa thanh thiên bạch nhật, trước tiên ở những nơi chó ăn muối gà uống nước biển, và nhìn người khổng lồ HK chỉ đứng hò hét, lên tiếng phản đối mạnh mẽ, nhưng không làm gì cả, như trong trường hợp bãi đá ngầm bên Philippines, và chứng minh cho đồng minh của HK thấy (trong trường hợp này là Philippines), HK chỉ nói nhưng không làm.

Tại sao như vậy? Chuyện này nó dài, cộng thêm thời đại mạt vận gà mái nắm chính quyền và chính phủ Trung-cộng hiện đang khai thác tối đa từ huyệt này trong mối tương quan đồng minh quân sự giữa HK và các quốc gia láng giềng. Lead from behind, có nghĩa chỉ huy từ trong bụi rậm, hoặc chó dữ sửa trộm từ trong gầm giường. Thêm hai tay chơi lộ mặt rõ ràng trên bàn cờ "mặt trận" biển Đông/Nam Trung-hoa là Nhật-bản từ phía bắc và Ấn-độ từ phía nam. Có ai đòi, tàu ngầm mua của Nga, trong tương lai phụ tùng thay thế từ đâu chưa rõ, nhưng huấn luyện và kế hoạch tuần tiễu, phòng thủ, và tác chiến sẽ do Hải-quân Ấn trợ giúp huấn luyện, chi phí do Nhật đài thọ và điều động bởi HK.

Thấu cáy

Public

Chuyến công du kinh dị của TT da đen tuần trước đến xứ sở Afghan không đạt kết quả thắng lợi, thấu cáy, gã về nhà, bên bàn đá chông chênh dở sách sử nghiền ngẫm, đọc chương triết thoát cao nguyên tháng 3 của bác tổng Thọ năm xưa và cứ y thế thi hành. Báo chí rần rần đưa tin, người tù binh duy nhất của Mỹ ở trong suốt 12 năm của cả hai cuộc chiến Afghan và Iraq, Thượng sĩ Bowe Bergdahl 28 tuổi, người bị cầm tù bởi phiến quân Taliban từ năm 2009 đã được trả tự do. Không đơn giản chỉ Thượng sĩ Bergdahl được trả tự do, cái giá tự do của ông Thượng sĩ 28 tuổi được chính phủ HK đánh đổi bằng 5 tù binh phiến quân Taliban cao cấp hiện đang bị biệt giam tại căn cứ

Guantanamo. Thượng sĩ Bergdahl được trục thẳng vận khỏi vùng biên thù phía Đông Afghan, khoảng 1 giờ sau đó, chiếc vận tải C-17 cất cánh khỏi căn cứ Guantanamo với 5 cựu tù binh Taliban trực chỉ Qatar, quốc gia trung gian cú đổi chác ngoạn mục. Trong bản tin còn một rừng những chi tiết hoa lá cành, ba chuyện lằng nhằng lít nhít đó dẹp qua một bên, câu hỏi đặt ra tại sao, tại sao vào thời điểm này, và thông điệp gì gửi đi trong cú trao đổi? Chính sách của Mỹ đối với tình hình Afghan những ngày sắp tới như thế nào?

Mệt đầu. Những chiêu/trò ngoạn mục này nếu không nắm vững sự tinh, chỉ một cái chớp mắt, thì rất có thể sẽ bị phù thủy thổi miên, lừa dắt vào thế giới thênh thang ruộng đồng. Chuyện bắt đầu từ sự sa lầy của Mỹ vào chiến trường Afghan, trong mùa tranh cử 2008, ông da đen khăn cổ kêu gào, quý vị cử tri vịt đồng dồn phiếu cho liên danh chúng tôi, trong 12 tháng tôi sẽ dẹp cái chợ thịt râu xồm Guantanamo và thanh toán nhanh gọn dẹp chiến trường Afghan. Kết quả ông đen đắc cử, và giờ này đã 6 mùa thu đi, chợ thịt râu xồm vẫn còn đó, chiến trường Afghan vẫn ngổn ngang một mớ bòng bong, TT Karzai không đặt bút ký vào hiệp định tìm một giải pháp hòa bình do Mỹ chủ xướng (trong đó Mỹ đổi chác với hai ông kẹ trung gian Pakistan và Iran, nhượng bộ một số ghế quyền hành trong chính phủ liên hiệp cho người của phe phái Taliban, buộc chính phủ Afghan tự do phải chung sống hòa bình với những kẻ luôn gao gắm, súng lục lộn trong quần, không biết ngày nào bọn này dờ què), và không thèm nhìn mặt, đối thoại với bất cứ nhân vật nào dính dáng đến chính phủ Washington, nó y chang như cảnh vợ chồng đồng sàng dị mộng.

Thời điểm này, chỉ còn vài tháng nữa đến mùa tranh cử giữa kỳ của Mỹ, triển vọng đảng Dân-chủ mất quyền kiểm soát cả Hạ Viện lẫn Thượng Viện rất cao căn cứ theo các cuộc thăm dò dư luận. Cử tri cho dầu thân phận vịt đồng, nhưng họ cũng không khù khờ tới mức cứ thế dzộng bánh vẽ vào mồm và thủ dâm chày muôn năm, họ đòi hỏi hành động hơn là múa mép, họ muốn giải quyết vấn đề Afghan và Iraq, họ cóc cần biết giải quyết cách nào và kiểu gì, miễn là làm đi, đừng nói nữa, chúng tôi mệt mỏi đóng thuế lắm, và đó là lý do chính cả ê-kíp nhà Trắng vất giò lên cổ chạy, cho dù phải đạp lên đầu lên cổ đồng minh để tháo chạy cũng là chuyện bình thường, vì họ đã từng làm như vậy quá nhiều lần, ở rất nhiều nơi.

Sự trao đổi 5 tù binh thủ lĩnh cao cấp Taliban cũng là một hòn đá chọi chực con chim. Bắn hơi cho các phe phái biết, các ông/bà liệu hồn, hoặc là ngồi vào bàn thương nghị, tìm một giải pháp cả bày vịt đồng ôm nhau mà sống, nếu không cứ coi như đây là món quà 5 con hổ về rừng đợt 1. 14 tháng 6 là ngày bỏ phiếu bầu cử tổng thống mới thay thế đương kim TT Karzai, Washington muốn tạo áp lực lên các phe phái đang tranh cử, tạo áp lực lên tâm lý cử tri xứ Afghan, đồng thời dẫn mặt tân tổng thống đắc cử liệu hồn, bằng không chúng ông thả hết hổ về rừng. Đằng sau sự trao đổi tù binh này cũng không đơn giản như mọi người nghĩ, nó cũng bắn hơi cho cả Lưỡng viện và ngành Tư pháp tòa án, các ông/bà không tìm một giải pháp giải tán chợ thịt râu xồm Guantanamo, cho dù muốn hay không, thích hay không, bằng không chúng tôi phóng thích tù nhân để đổi về quân nhân HK đang bị cầm giữ bởi các phe phái phiến quân, nó là một thông điệp không viết bằng giấy nhưng thực hiện bằng hành động. Tuy nhiên, theo luật tù binh bị cầm giữ ở Guantanamo, TT phải thông báo cho Quốc hội 30 ngày trước khi có bất kỳ quyết định nào liên quan đến số phận những người đang bị giam giữ. Ông Ob luôn lách bằng cách, ông không cần thiết phải thông báo với Quốc hội, vì ông chỉ đơn giản hành xử dưới cương vị quyền Tổng tư lệnh quân đội, đổi chác tù binh để chuộc lại

binh sĩ dưới quyền điều động của ông. Chuyện tranh cãi thực quyền và lạm quyền ngã ngũ về đâu chưa ai rõ, nhưng những ngày kế tiếp sẽ là những cuộc thương đải tỷ thí võ mồm giữa các ông/bà chính trị gia ở Washington vốn dĩ sở trường ngôn võ dĩ mồm.

Nhưng, lý do chính khiến TT da đen đi đến quyết định ngoại mục trao đổi tù binh không ngoài mục đích rúp kíp lựu đạn khói, tung hỏa mù đánh lạc hướng dư luận đang điên loạn nhảy múa ngoài kia vì hai vụ xì-căng-đan gây ồn ào báo giới: Chính phủ Ob đang chơi với bởi thể lực thù địch phe cánh hữu Cộng-hòa lục đục lòi ra điều trần vụ bê bối Benghazi, chưa biết chống đỡ như thế nào, và con dê nào sẽ được đưa ra tế thần, vụ bê bối mới nhất liên quan đến Nha cựu quân nhân/thương phế binh kinh hãi hơn, nổ đùng như pháo đại ngay trước mặt, có cố gắng chống đỡ che đậy cũng không nổi. Chỉ riêng ở thành phố Phoenix bang Arizona ít nhất 40 cựu quân nhân qua đời trong khi tên tuổi đang vất vưởng ở trên danh sách chờ đợi được khám bệnh (1400 đến 1600 cựu chiến binh chờ đợi trên danh sách để được gặp bác sĩ khám bệnh, có người chờ lâu đến 21 tháng, mục đích họ bị tống vào danh sách chờ không phải ngân sách cắt giảm, thiếu hụt bác sĩ, mà vì các quan bố/mẹ quản lý chương trình đi họ không được gặp bác sĩ, tự cắt giảm chi tiêu để tăng lương thưởng Tết cho chính cá nhân họ).

Chuyện bê bối chính phủ Ob nó dài, nhiều tập, và nhằm tới mức người ta ngoài kia don't care, nghe mãi phát ngấy và tuyệt vời ở chỗ không tin, cho là kẻ xấu dựng chuyện vu khống lãnh đạo. Điển hình bê bối là vụ Benghazi, nó ghê gớm tới mức ông Đại sứ bà bóng HK bị thảm sát, kẻ khủng bố cướp xác ông, vất trên vai chạy ngoài phố. Ai đời, một quốc gia hùng mạnh nhất hành tinh, ông đại sứ HK bị mổ thịt, thui cháy cả quần áo, mặt mũi đen ngòm mồ hóng và vác trên vai như cày tơ ở Phố thịt chó Nhật-tân, một sự nhục nhã có chui xuống cống vẫn không thoát khỏi tiếng gào thét nguyên rủa của dư luận cả thế giới ; ấy mà, khi bị lòi cổ ra điều trần trước Ủy ban Đối ngoại Thượng-viện, đặt câu hỏi chất vấn vì sao và tại sao 4 công dân HK bị thảm sát tại Benghazi, bà Bộ trưởng Ngoại giao vung tay, múa chân, gào lên ... "ở vào giờ phút này, có thay đổi gì khác hơn được trước sự việc đã rồi." Nói kiểu như, ai đó có người thân tự nguyện vào đồn công an, tự nguyện treo cổ tự vẫn, và người nhà đến chất vấn người có trách nhiệm ở đồn, câu trả lời là "người thân ông/bà giờ đã chết rồi, hỏi vì sao và tại sao làm cái dè, có giải quyết được chuyện dè đâu, thôi nhè." Ăn nói ngạo ngược như vậy, và nói trong buổi điều trần trước Ủy ban điều tra Thượng viện chứ không phải nói trong bàn tiệc thịt chó, vậy mà chuẩn bị ra tranh cử tổng thống 2016, cả bày vịt đồng, lòng tong đồng, nhất nhất dồn phiếu cho người phụ nữ xứng đáng, bịp bợm phải đẳng cấp cỡ này mới lưu danh thiên cổ.

Chuyện bê bối chính phủ Ob trong vụ xì-căng-đan ông tướng Shinseki (phát âm Xshing-Xshen-ki, giám đốc Nha cựu quân nhân/thương phế binh) nó độc ở chỗ, ông Tổng thống Ob tình queo phát biểu trước thềm dân xứ HK, "Tôi biết chuyện này cùng thời điểm như quý vị đồng bào, tôi đọc thông tin trên báo." Ui trời, kiểu này bày vịt đồng đóng khổ đứng dõng mắt ra biển chờ ngóng Đệ thất hạm đội của HK phải đợi đến khi nào TT Ob đọc báo đưa tin bọn Tàu nổ súng ông mới ra tay can thiệp. Nói vậy mà làm TT chả trách sao dân tình đồn đãi nhỏ nhỏ học nhớn làm nãnh đạo. Ngân sách chuẩn chi cho Nha cựu quân nhân tài khóa 2015 là \$163.9 tỷ, con số không hề nhỏ. Báo chí đưa tin rần rần 42 trung tâm chăm sóc cựu quân nhân/thương phế binh hiện đang bị điều tra sổ sách. Những tin động trời lục tục xì ra ngoài có một sự toa rập để mặc sống chết, miễn sao cuối năm cha

con thầy chú chia chác tiền thưởng Tết trên miếng bánh ngân sách thặng dư, chưa chi dùng hết. Chuyện chưa rõ ngã ngũ về đâu, hôm nay, ông tướng Shinseki tuyên bố từ chức, về hưu đuổi gà. TT Ob đăng đàn trước báo giới, "tôi chấp thuận đơn từ chức của Tướng Shinseki với một sự hối tiếc lớn." Hối tiếc, lưu luyến, bịn rịn?

Toàn những chuyện đau đầu, mệt mỏi và ê chề. Thuốc an thần, giải độc cho những cú knock-out chính trị là lựu đạn khói, cứ móc liệng ra sân, khói bụi mịt mù, câu giờ thời gian, rồi mọi chuyện hạ hồi phân giải.

Bệnh cuồng lãnh tụ có mặt ở khắp mọi nơi, hang cùng ngõ hẻm, càng dốt bao nhiêu, sự cuồng (thủ) dâm nó khốc liệt bấy nhiêu. Thời gian gần đây ở Mỹ loại bệnh này biến chứng cuồng luôn cả hôn phu của lãnh tụ, khởi đầu từ cuồng bà Hillary phu nhân ông Clinton, trước khi ông đắc cử chức vụ tổng thống HK, và cơn cuồng đạt đỉnh cực khoái khi ông Clinton tuyên bố quý vị bỏ phiếu cho 1 người, nhưng được đến cả 2. Quả là kinh dị.

Trong giờ phút linh thiêng tuyệt đỉnh của thủ dâm, tốt nhất kính nhi viễn chi, tránh cho thật xa nếu không muốn lờn qua tiếng lại dẫn đến án mạng. Bà phu nhân đương kim Tổng thống Ob cũng không ngoại lệ, mới đây nhất cô xướng ngôn viên hệ thống truyền hình cáp Communist News Network CNN 3 bữa trước đọc trước ống kính, bà Michelle Ob ký ban hành Luật Healthy Hunger Free Kids Act. (ai muốn hiểu đạo luật này kiểu gì tự hiểu, đại khái ở với cộng sản thì đong từng lon gạo, củ khoai phải dùng tem phiếu để kiểm soát bao tử con người, với cộng sản kiểu Mỹ kiểm soát bao tử từ củ khoai tây). Thật sao? Người dân bỏ phiếu, bầu TT, và chỉ TT mới có thực quyền ký luật thông qua bởi Quốc hội và ban hành. Nếu vợ/người phối ngẫu của TT cũng kiêm luôn cả việc ký ban hành luật thì xe đò đã vào bến thế giới đại đồng rồi chứ chẳng chơi. Bệnh cuồng (thủ) dâm lãnh tụ và bất cứ thứ thổ ôn xà bần nào dính dáng đến lãnh tụ sự thật không có chỗ dừng.

Một thời, ở thế giới bình thường, có ai coi người phối ngẫu của lãnh tụ hơn củ khoai gì đâu. Bà Thủ tướng Margaret Thatcher của nước Anh, người từng được ví như là có bàn tay sắt bọc nhưng lừng lẫy một thời. Danh tiếng bà nổi như cồn ở ý chí bảo thủ và chống cộng, nhưng ông xã bà, ông Denis Thatcher chỉ đơn thuần một phó thường dân không hơn không kém, tới mức ông đi lại hằng ngày từ tư gia đến sở làm việc của bà xã ông ở phố Downing bằng tàu điện ngầm công cộng. Một hôm trên đường về nhà, ông một mình bước vào toa tàu không một hành khách, tàu đóng cửa và lăn bánh, đến ga kế tiếp, tàu dừng bánh, mở cửa và lấy thêm khách. Một đoàn khách trọng tuổi là những người chậm trí não, gọi người khờ khạo khùng khùng cũng không sai, được dẫn dắt đi thăm viếng phố xá London một ngày đẹp trời. Đoàn người lục đục lên tàu, ngồi vào ghế, bà trưởng đoàn (bà cai trại, chăn gà) điếm danh để chắc chắn không ai bị thất lạc. Bà bắt đầu chỉ mặt từng người, bắt đầu đếm 1, 2, 3, 4, 5, 6 ... và dừng lại trước mặt ông Denis ... ông là thằng nào? sao mặt mũi lạ vậy? tôi là denis... Hả, denis nào? denis thatcher, ông xã bà Thủ tướng Thatcher. uhm... có thiệt không cha nội? thôi ngồi xuống đi bố, và bà trở ngón tay vào ông denis và tiếp tục đếm 7, đi tiếp đến người cạnh bên 8, rồi 9 ... và cứ thế điếm danh hết tất cả trước khi tàu điện ngầm lăn bánh.

MỰA NGUỒN